

Patir l'euro

L'ex-polític i navilier Trias de Bes és ben bé d'aquells que porten el pas canviat. Ara que, com a president de la Transmediterrànea, s'escarrassa a lluir el nou vaixell ràpid que unirà Barcelona i València amb Mallorca, als de la Unió Europea no se'ls ocorre altra cosa que esborrar les Illes del mapa i oblidar-se de posar-les en el dibuix dels futurs bitllets d'euro. L'any 2002, quan sigui d'ús corrent, la moneda única tindrà set bitllets, set, i de moment en cap dels set surten ni Mallorca, ni Menorca ni Eivissa...

De què serveix tanta pressa?, de què serveix anar per mar en només quatre hores de Barcelona a Palma, si les Illes Balears i Pitiüses no existeixen per a la Unió Monetària que ha de guiar tots els anhels futurs? És que els autèntics pares de l'euro, els alemanys, pensen que el 2002 ja seran definitivament els amos de totes les Illes i per això no cal que surtin al mapa? A l'Abel Matutes, tant de temps comisari europeu a Brussel·les, li hauria de caure la cara de vergonya davant d'aquesta evident manca d'influència internacional que ha demostrat.

Parlant ara seriosament, és aquesta una anècdota que no té la més mínima importància, ja que els funcionaris europeus responsables de l'oblit han promès que, als futurs bitllets, hi sortiran les Illes. Però ens hi juguem vint duros... o, millor, vint euros, que les Illes haurien sortit al mapa des del primer moment si fossin alemanyes o franceses. Per què ens hem d'enganyar? La influència espanyola dins la Unió Europea és la que és, ni més ni menys, i això vol dir que les decisions dels Quinze no sempre bufaran a favor.

L'euro, per exemple, serà bo per a unes coses, però no tant per a unes altres. Precisament el cap de setmana passat els caps d'estat i de govern de la Unió van decidir a Dublín quins càstigs posaran als països membres que es desviïn del camí marcat, del camí de Maastricht. I és evident que els països mediterranis són dels més exposats a patir els càstigs, perquè les regles del joc les

han posat els països centre-europeus, és a dir, Alemanya i els seus aliats. A Europa, qui sap fer una política monetària i una política pressupostària rigoroses perquè l'euro sigui una moneda forta, són els alemanys.

Els espanyols no en tenen ni idea. Els italians i els grecs, tampoc. I els francesos no són cap llumenera. De tota manera, no tot és de color negre, ni de bon tros. Al contrari, les perspectives són favorables perquè l'euro serà molt bo per a moltes coses, i al capdavant la

majoria de governants europeus, els dels països mediterranis inclosos, ja comencen a aprendre com funciona això de la política monetària estable i dels pressupostos restrictius. A l'estat espanyol, per exemple, la inflació i els tipus d'interès mai no havien estat tan baixos.

El principal inconvenient de tot plegat és que, a Maastricht, fa uns anys, els governs comunitaris van pactar uns criteris macroeconòmics molt ortodoxos per fer possible la moneda única. I ara, a Dublín, n'han pactat uns altres per sancionar qui no segueixi aquests criteris. Però ni a Maastricht ni a Dublín han pactat res que obligui ningú a reduir l'atur. Òbviament això que diem pot semblar un disbarat, perquè en una economia lliure no es pot

obligar ningú a crear llocs de treball, però alguna cosa s'haurà de fer, o decidir, o pactar, algun dia. Si pot ser, aviat.

Vist des dels Països Catalans, l'horitzó no és negre. Al contrari, de segur que aquesta zona de la Mediterrània serà de les que treuran partit de la moneda única. A més a més dels beneficis generals que en treurà tota l'economia europea, els Països Catalans s'aprofitaran de l'euro perquè ja ara tenen una economia molt oberta, exportadora de béns, de serveis i de cultura, i receptora de turisme. La recessió de començament dels 90 va servir per sanejar el que no funcionava, i ara moltíssimes empreses d'aquí estan a punt per competir amb èxit quan tot Europa pagui amb la mateixa moneda. ■

JORDI FORTUNY

“Ni a Maastricht ni a Dublín han pactat res que obligui ningú a reduir l'atur. Alguna cosa s'haurà de fer, o decidir, o pactar, algun dia. Si pot ser, aviat.”